

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/586/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112227738
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112227738.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Emílie Zimovej a členov JUDr. Gabriely Janákovvej a Mgr. Ivana Kubínyho v právnej veci navrhovateľa EURO PROVIDUS, a.s., so sídlom Bratislava, Dunajská 15/A, IČO 35 962 682, v konaní zastúpeného a/k/z/a advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Žilina, Tajovského 5, IČO 47 239 000 proti odporcovi Y. Q., bytom W. H., M. XXX/XX, o zaplatenie 733,70 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 26. marca 2013, č.k. 15C/25/2013-18, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 474 Eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 05.11.2010 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie 259,70 Eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 05.11.2010 do zaplatenia zamietol. Odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 46,88 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V návrhu konštatoval, že navrhovateľ sa domáhal žalovanej sumy na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytol odporcovi úver v sume 700 eur. Úver sa odporca zaviazal splácať v 51 týždenných splátkach po 14,70 eur a v poslednej 52. splátke v sume 210 eur. Navýšenie je tvorené 20% úrokom ročne a administratívnym poplatkom za poskytnutie a správu úveru vo výške 167,55 eur. Uviedol, že odporca si svoj záväzok splácať úver neplnil a uhradil spolu len 226 eur. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný v časti. Konštatoval, že pokiaľ sa v uzavretej zmluve odporca zaviazal vrátiť navrhovateľovi úver, ktorý mu bol poskytnutý vo výške 700 Eur, zvýšený o poplatok a úrok (20 %-ná ročná úroková sadzba), spolu v celkovej sume 959,70 Eur, toto navýšenie úveru predstavuje sumu 259,70 Eur. Toto zmluvné dojednanie posúdil ako neplatné pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keď konštatoval, že aj keď sa navrhovateľ snažil v zmluve navýšenie rozdeliť medzi poplatok a úrok z úveru, je s prihliadnutím na ust. § 497 Obchodného zákonníka a obsah predmetnej spotrebiteľskej zmluvy zrejmé, že celé navýšenie 259,70 Eur je úrokom z úveru. Hoci navrhovateľ v predtlačenej zmluve túto sumu rozdelil na poplatok a úrok, poplatok v zmluve nijako nedefinuje, z obsahu zmluvy nie je zrejmé, za čo má byť poplatok odporcom ako dlžníkom zaplatený, aké protiplnenie sa za tento poplatok dlžníkovi, odporcovi, dostáva. Je preto zrejmé, že sa nejedná o nič iné ako o úrok z úveru, ktorý navrhovateľ v snahe znížiť úrok z úveru na prijateľnú mieru 20 % ročne, rozdelil. Úrok z úveru v uvedenej výške 37,10 % ročne považoval súd za rozporný s dobrými mravmi, keď dojednanie úrokov zo spotrebiteľského úveru v miere 37,10 % ročne, ktorá viac ako dva a pol krát prevyšuje priemernú mieru úrokov obdobných spotrebiteľských úverov poskytovaných v danom čase (14,07 %), porušuje pravidlá morálneho charakteru, teda je v rozpore s dobrými mravmi. Takéto dojednanie úrokov z úveru je preto

podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné a navrhovateľ tak nemá právo na úroky z poskytnutého úveru, ale len na doposiaľ nesplatenú časť poskytnutého úveru, čo je suma 474 Eur, ktorú odporcu zaviazal, spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania zaplatiť. Vo zvyšnej časti nárok navrhovateľa zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., vzhľadom na čiastočný úspech oboch účastníkov v konaní.

Proti rozsudku, v zamietnutej časti istiny s príslušenstvom a trov právneho zastúpenia podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Ako odvolací dôvod uviedol nesprávne právne posúdenie veci. Namietal, že súd nesprávne posúdil výšku a charakter zmluvného navýšenia skladajúceho sa z dohodnutého zmluvného úroku a poplatku za poskytnutie a správu úveru, za úrok podľa § 497 Obchodného zákonníka, a tak v danom prípade aplikoval nesprávnu právnu normu, čo viedlo k mylnému právnomu záveru a zamietnutiu časti žalovaného nároku a nepriznania trov právneho zastúpenia v uplatnenej výške. Uviedol, že zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch preberá úlohu o ochrane spotrebiteľa v zložitých úverových vzťahoch finančného práva, pričom vzhľadom na špecifické postavenie dodávateľa a spotrebiteľa a komplexnosť úpravy finančných úverov medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi je tento zákon voči všeobecným zákonným kódexom ako je Obchodný zákonník, upravujúci zmluvný typ zmluvy o úvere a Občiansky zákonník, upravujúci pravidlá ochrany spotrebiteľa a skupiny spotrebiteľských zmlúv, v stave špeciality. Zákon teda jednoznačne predpokladá, že poskytovateľovi spotrebiteľského úveru bude spolu s istinou úveru vrátený aj úrok, ako odmena, a náklady spojené s poskytnutím tohto úveru. Rovnako zákon vznik celkových nákladov s poskytovaním spotrebiteľských úverov predpokladá právnu úpravou spôsobu ich výpočtu, ktorý sa nachádza v prílohe 1 citovaného zákona vo forme vzorca na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmysle zverejnenej maximálnej prípustnej výšky odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru pre zmluvy uzatvorené od 16. augusta 2009 do 15. novembra 2009 bola najvyššia prípustná odplata stanovená na výšku 73,44 %. Zmluva o spotrebiteľskom úvere v danom prípade aj jej navýšenie, teda odplata vyjadrená formou RPMN bola vypočítaná vo výške 72,22 %, čo je suma nižšia ako zákonom stanovená maximálna výška odplaty za poskytnutý spotrebiteľský úver. Celková výška nákladov spojených s poskytnutým úverom je v prípade predmetnej zmluvy vyjadrená jednak konkrétnou sumou a jednak ako ročná percentuálna miera nákladov. Celkové náklady sú teda tvorené dohodnutým úrokom a administratívnym poplatkom za poskytnutie a správu úveru, ktorý v danej veci predstavuje sumu 259,70 Eur, pričom z tejto sumy tvorí 20 %-ný ročný úrok sumu 92,15 Eur a náklady sumu 167,55 Eur. Zároveň v bode 1.2. oboch zmlúv je celkom jasne vyjadrená celková cena úveru, teda suma, ktorú je spotrebiteľ povinný vrátiť navrhovateľovi ako veriteľovi. Celková nákladová zložka ceny spotrebiteľského úveru, teda zvyšná časť po odpočítaní zmluvného úroku, pozostáva z nákladov veriteľa na poskytnutie a správu úveru, pričom tieto sa mu dlžník zaväzuje uhradiť. Navrhovateľ poskytuje spotrebiteľské úvery výhradne v hotovostnom režime z vlastných zdrojov, pričom nie je držiteľom bankovej licencie. Typickou črtou jeho produktov je týždenný výber splátok zabezpečený prostredníctvom siete svojich obchodných zástupcov, ktorí vyberajú splatné splátky od klientov na vopred dohodnutom mieste na území takmer celého Slovenska. Uvedený spôsob je nákladný vzhľadom na rozsiahly personálny a materiálny substrát (automobily a s nimi spojené náklady, telefónne zariadenia a iné), ktorý tak odbremeňuje práve klienta od povinnosti vybavovania, zakladania a vedenia bankových účtov, ktoré je spojené s rôznymi poplatkami (vedenie účtu, prevody) a stratou času. Z hľadiska spotrebiteľov je taktiež po splatení úveru potrebné tieto účty zrušiť, čo je spojené s nemalou stratou času, energie a neraz i financií. Namietal, že pokiaľ ide o výpočet nákladovej zložky na poskytnutie úveru, zákon o spotrebiteľskom úvere vyčerpávajúce vyjadrenie spolu s účtovnými postupmi a výpočtami a inými informáciami v zmluve o spotrebiteľskom úvere nevyžaduje. Mal za to, že s ohľadom na uvedené skutočnosti sa nemožno stotožniť so záverom súdu prvého stupňa, že poplatok za poskytnutie a správu úveru predstavuje v skutočnosti zmluvný úrok za poskytnutie úveru, a teda zakladá rozpor s dobrými mravmi. Rozpor s dobrými mravmi by mohol byť daný len v prípade, ak by takéto plnenie prekračovalo základné morálne pravidlá, pričom poukázal na to, že uvedené plnenie je zohľadnené vo výpočte RPMN, ktorá v danom prípade nepresiahla zákonom prípustnú mieru. Vo veci primeranosti dohodnutého úroku za poskytnutý úver poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 10.12.2008 sp.zn. 3Co/67/2008. Súd prvého stupňa v dôsledku aplikácie nesprávnej právnej normy a neúplného zistenia skutkového stavu nesprávne právne posúdil vec, keď celkové náklady spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru vyhodnotil ako úrok, pričom tento záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Rovnako súd prvého

stupňa pre svoj nesprávny záver o neprimeranosti odplaty za poskytnutie úveru rozhodol nesprávne aj o výške náhrady trov konania.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 v napadnutej časti a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné v tejto časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť. Výrok rozsudku, ktorým bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi 474 Eur s 9 %-ným ročným úrokom z omeškania od 05.11.2010 do zaplatenia, odvolací súd nepreskúmaval, pretože tento odvolaním napadnutý nebol, a preto nadobudol právoplatnosť (§ 206 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v § 205 ods. 2 písm. a/ až f/ O.s.p.

V prejednávanej veci navrhovateľ v podanom odvolaní uvádza ako odvolací dôvod, že prvostupňový súd vychádzal pri svojom rozhodnutí z nesprávneho právneho posúdenia veci a použitia nesprávneho ustanovenia právneho predpisu, teda uplatňuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), je daný v prípade mylnej aplikácie právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že prvostupňový súd nezistil opodstatnenosť uplatneného odvolacieho dôvodu.

V danej veci je základom právneho vzťahu medzi navrhovateľom a odporcom zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 0170920195 zo dňa 05.11.2009, ktorej súčasťou sú všeobecné podmienky. Je nesporné, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahuje zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platných v čase uzavretia zmluvy. Odporca ako spotrebiteľ bol nepochybne v danom prípade z hľadiska informovanosti pri uzatváraní zmluvy a vyjednávacej pozície v slabšom postavení a mal na výber buď zmluvu spolu so všeobecnými podmienkami vopred naformulovanú dodávateľom akceptovať, a to so všetkými formulárovými klauzulami, alebo ju odmietnuť. Za týchto okolností je možné dosiahnuť faktickú rovnosť len zásahom súdu. Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď v zmysle ust. § 153 ods. 4 O.s.p. skúmal podmienky, dohodnuté v zmluve o úvere a vo všeobecných podmienkach a posudzoval ich súlad so zákonom. Občiansky zákonník tiež vo svojom ustanovení § 54 ods. 1 určuje všeobecné pravidlo, že zmluvné podmienky, upravené spotrebiteľskou zmluvou, sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 05.11.2009 vyplýva, že navrhovateľ poskytol odporcovi úver vo výške 700 Eur s ročnou úrokovou sadzbou 20 %, ktorý sa odporca zaviazal splácať v 51-týždňových splátkach po 14,70 Eur a poslednou splátkou v sume 210 Eur, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 72,22 %. Súčasťou zmluvy bol formulár o zmluvných podmienkach o spotrebiteľskom úvere, v ktorom boli uvedené celkové náklady spotrebiteľa vo výške 259,70 Eur (7.824,- Sk) a zmluvné pokuty za omeškanie splátok. Odporca úver riadne nesplácal, podľa výpisu k úveru zaplatil navrhovateľovi sumu 226 Eur. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľovi okrem nesplatenej istiny úveru patrí aj 9 %-ný ročný úrok z omeškania od 05.11.2010 do zaplatenia a vo zvyšnej časti, týkajúcej sa uplatneného poplatku za poskytnutie a správu úveru, návrh navrhovateľa zamietol pre rozpor s dobrými mravmi. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že aj keď sa navrhovateľ snažil v zmluve navýšenie rozdeliť medzi poplatok a úrok z úveru, tento poplatok navrhovateľ v zmluve nijako nedefinuje. Z obsahu zmluvy nie je zrejmé, za čo má byť poplatok odporcom ako dlžníkom zaplatený, aké protiplnenie sa za tento poplatok dlžníkovi - odporcovi dostáva, a preto záver prvostupňového súdu, že sa nejedná o nič iné ako úrok z úveru, ktorý navrhovateľ v snahe znížiť na

prijateľnú mieru 20 % ročne rozdelil na poplatok a úrok z úveru, považoval za správny. Správny bol potom aj záver prvostupňového súdu, že úrok z úveru vo výške 37,10 % ročne je rozporný s dobrými mravmi, pretože táto miera viac ako dva a pol krát prevyšuje priemernú mieru úrokov obdobných spotrebiteľských úverov poskytovaných v danom čase (14,07 %), a preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné.

Z uvedených dôvodov námietky navrhovateľa nepovažoval za dôvodné a rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ich neuplatnil postupom podľa § 151 ods. 1,2 O.s.p.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.